

CORINNE MICHAELS

až
moc
dobře

 BARONET

Až moc dobře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Corinne Michaels

Až moc dobře – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**až
moc
dobře**

**až
moc
dobře**

CORINNE MICHAELS

VĚNOVÁNÍ

Chtěla bych poděkovat všem svým přátelům, které jsem poznala, když byl můj manžel v aktivní službě u námořnictva. Děkuji, že jste se stali mou rodinou, když jsem vás nejvíc potřebovala.

1. kapitola

Ainsley

Před čtyřmi lety

Měla by sis s ním promluvit, Ainsley,“ naléhá na mě matka, zatímco stojíme v kuchyni Lachlanova rodného domu.

Lachlan West – nejlepší přítel mého bratra Caspiana a, pokud mám být upřímná, také můj přítel – stojí venku sám se skloněnou hlavou a v ruce drží láhev alkoholu.

Dnes jsme pohřbili jeho matku, která byla součástí mého života tak dlouho, jak si jen pamatuju.

Láme mi to srdce.

Dům byl plný členů rodiny a přátel, ale všichni už odešli. Já a moje matka jsme zůstaly, abychom zde uklidily. Stojím u francouzských dveří, zatímco muž, kterého tajně miluju, truchlí.

Otočím se k ní a popadnu utěrku z kuchyňského pultu, abych utřela nádobí. „A co mu mám říct?“

Matka mi věnuje něžný úsměv. „Však ty už na něco přijdeš.“

Nepřijdu, s ním nikdy na nic nepřijdu – to je právě ten problém. Všichni mi říkají, jak si v obtížných situacích vedu skvěle, že vždycky vím, co říct, ale většinu času se cítím stejně trapně jako kdokoli jiný. Prostě... se alespoň snažím.

V posledních třech letech se však mnoho věcí mezi námi změnilo. Už nejsem ta otravná malá holka, která za ním a Caspianem pořád běhala. Jsem dospělá žena, studuju vysokou školu a jsem do něj zoufale zamilovaná.

Ta poslední část je skutečným jádrem problému, protože on mě rozhodně nemiluje.

Matka mě popostrčí ke dveřím a já si povzdechnu, protože se nemůžu dívat, jak Lachlan trpí. Otevřu skleněné dveře a bosá vstoupím na chladný kamenný chodník.

Podívá se na mě, oči skelné od alkoholu. „Nechci si povídat.“

Přikývnu. „Dobře. Já taky ne.“ Vezmu mu láhev z ruky a napiju se. Panebože, on snad pije kyselinu. Odkášlu si, protože to chutná jako spálené dřevo, a podám mu ji zpátky.

Lachlan se zasměje a zakroutí hlavou. „Amatérko.“

„Promiň, ale na vysoké trávím dny tím, že chodím do školy a studuju – a ne pitím nějaké brečky.“

„To je dobře. Jsi moc chytrá na to, abys promarnila svůj život.“

„Nebo jsem blbá, jak už jsi stokrát říkal.“ Pohupuju se na patách a mimoděk narazím do jeho ramene. „Ty nejsi blbá.“

„To z tebe mluví ten chlast.“

Podívá se na mě, doopravdy se na mě podívá a zavrtí hlavou. „Tím to není.“

No, to je rozhodně pokrok.

Oba sedíme na lavičce, kterou Lachlan před šesti lety koupil své matce, aby mohla trávit čas na zahradě, kterou tak moc milovala. Tohle bylo popravdě jediné místo, kde v tomto domě cítila radost. Vyrůstala jsem ve vedlejším domě a pamatuju si, jak její malý bambusový klobouček poletoval po zahradě, zatímco stříhala živý plot a prozpěvovala si u toho.

Tohle místo vypadá jako arboretum vhodné do zahrádkářského časopisu, navíc je ještě doplněné o kamenné oblouky.

Opřu se hlavou o jeho rameno a povzdechnu si. „Strašně ráda jsem sem tajně chodila. Vždycky jsem se bála, že mě tvoje máma nachytá a vyhodí.“

Odfrkne si. „Ale no tak. Vybuodovala ti chráněný místečko s houpačkou, extra pro tebe.“

Usmívám se. „To nebylo pro mě.“

Otočí se ke mně, čímž mě donutí, abych se napřímila. „Bylo. Musel jsem to nainstalovat, protože chtěla, abys měla klidné místo, kde by ses mohla snadněji schovat.“

„To je tak milé.“

Kéž bych jí mohla poděkovat. Kéž bych jí mohla položit sto otázek, dát si další kousek jejího dortu nebo pár sušenek. Je tolik věcí, které Isabelle už tomuto světu nemůže dát.

„Myslela si, že jsi výjimečná,“ řekne tiše.

„Většina lidí si to myslí.“

„Většina lidí má pravdu.“

„Chceš tím říct, že si *myslíš*, že jsem výjimečná?“ dobírám si ho.

„Ne, myslím si, že jsi Painsley.“

Zasténám, protože nenávidím tu hloupou přezdívku víc než kdy jindy. Když jsem byla malá, začali mi říkat Painsley, vtěrka, protože se mě nemohli zbavit.

Ale to už je dávno, teď jsem jedinečná a kouzelná a milováníhodná, a tak vůbec.

Místo abych se do něj pustila, jak to obvykle dělám, nechám to být a znovu si opřu hlavu o jeho rameno.

On si zase dlouze přihne z láhve a já cítím, jak z něj proudí vlny smutku.

Kéž bych to mohla napravit. Vzala bych na sebe všechnu tu bolest, kdyby to znamenalo, že on nebude tolik trpět.

„Lachlane, nemusíš v tom být sám, víš? Jsme tu pro tebe, máme tě rádi.“

Odfrkne si. „Vždycky jsem na všechno sám. Vždycky.“

„To není pravda,“ odpovím tiše. „Máš naši podporu.“

„Ty to nechápeš, Ainsley. Dělán všechno sám. Všechno. Vychovávám Rose sám. Byl jsem sám, když byl můj otec pořád pryč a máma se uzavřela do sebe, protože ji opustil.“

Tohle prohlášení je trochu mimo a úplně zkreslené, ale uvědomuju si, že truchlí a je opilý.

Nicméně, Lachlanův otec neodešel. Ve skutečnosti jsem jejich manželství vždy obdivovala. Dva lidé, kteří se milovali tak hluboce, že když jeho otec musel nastoupit u námořnictva, ona cítila jeho ztrátu ve své duši.

Zatímco moji rodiče se sotva snášejí a já jsem si celkem jistá, že moje matka odejde, jakmile dokončím vysokou školu.

„Dobře, řekněme, že je to pravda. To ale nic nemění na tom, že máš lidi, kteří tě milují a chtějí ti být oporou.“

Znovu se napije a pak položí láhev na zem. „Nikdy bych neopustil lidi, který miluju.“

„Já vím.“

„To nemůžeš vědět. Nevidíš to. Nechápeš, že všechno, co chci, je být dobrým člověkem, lepším než byl můj otec. Chci dát lidem ve svém životě stabilitu, ale vždycky to celý podělám.“

Je neuvěřitelně loajální. Když Lachlan někoho miluje, dává do toho celé své srdce. Právě to z něj udělalo tak úžasného otce. Vzdal se šance hrát profesionální americký fotbal a stal se hasičem v malém městečku ve Virginii, protože chtěl Rose dát život, který on sám nikdy neměl.

Život, ve kterém otec není neustále nepřítomný kvůli své profesní kariéře.

Natáhnu ruku a položím ji na jeho paži. „To není pravda. Nic jsi nepodělal. Pro Rose jsi úžasný táta. Ona tě zbožňuje.“

„Jsou jí dva roky.“

„A miluje tě, Lachlane.“

Vstane a začne pochodovat sem a tam. „Protože nezná nic lepšího.“

To nedává smysl. „No, já vím své. Víím, kdo jsi, a víím, že v tobě není nic než dobro.“

Zasměje se, zakloní hlavu a upře pohled na oblohu. „Neřekla bys to, kdybys věděla, co si polovinu času myslím.“

Vstanu a přistoupím k němu blíž. „Co to znamená?“

Lachlan otočí hlavu a upře na mě pohled. „Měla bys jít domů, Ainsley. Prosím.“

„Proč?“

„Protože jsem namol a neměla bys tu se mnou být sama.“

„Ty bys mi nikdy neublížil,“ řeknu a mám pocit, jako by mi něco unikalo.

„To není ten důvod, proč bys měla jít.“

Pomalů, jako by se zastavil čas, se mezi námi něco mění. Jeho oči nejsou plné hněvu, ale něčeho jiného. Něčeho, co jsem u něj nikdy neviděla. Ve vzduchu je napětí a já cítím, jak se mi svírá žaludek.

Chce mě... chystá se mě snad políbit?

Ne. To není možné.

To já žiju v tom divokém oparu touhy, který ho obklopuje.

Lachlan to tak nemá. To já jsem ten otravný spratek, kterého Caspian musel brát s sebou, když byli spolu.

O krok ustoupím a ten žár v jeho pohledu trochu pohasne.

„Co tedy chceš?“

„Chci s tebou dělat věci, které bych chtít neměl,“ pronese nahlas.

„Jaké věci?“ zeptám se, protože si nejsem jistá, jestli to myslel vážně.

Udělá krok vpřed. „Tebe.“

„Chceš mě?“ O krok ustoupím.

„Každou zasranou minutu, a nenávidím se za to.“ Další krok vpřed.

Mám trochu sevřený žaludek, ale rozhodnu se zriskovat. „A co když tě taky chci?“

Lehce zavrtí hlavou. „To bys neměla.“

Nevím, jestli se ještě někdy dočkám takové chvíle. Ať už je to sen, náhoda, nebo něco jiného, musím toho využít. Přistoupím k němu a přitisknu mu ruku na tvář. „Lachlane.“ Vyslovím jeho jméno s veškerou láskou, kterou cítím ve svém srdci.

Od svých čtrnácti let o něm sním, toužím po něm a nikdy jsem si nemyslela, že by se někdy naskytla taková příležitost.

Nakloní se ke mně a opře si čelo o moje. „Tohle nedává smysl.“

„A co dává?“ zašeptám, protože nechci přerušit naše spojení.

„Že tě nemůžu mít.“

Zhluboka se nadechnu. Napětí projde mým tělem a usadí se mi v břiše.

Místo abych se odtáhla, jak bych to normálně udělala, posunu se dopředu, aby neměl jinou možnost než se na mě podívat. Když otevře své tmavě hnědé oči, vidím v nich touhu.

Natáhnu k němu ruku a uchopím jeho bradu do dlaně. Nehýbe se a dovoluje mi dotýkat se ho tak, jak jsem si to milionkrát představovala. Myslím... myslím, že mě chce políbit, a Bůh ví, že já to chci taky.

„Teď mě máš.“ Postavím se na špičky a tentokrát nenechávám mluvit svůj rozum, ale své srdce. Přitisknu své rty na jeho.

Rychle se pohne a zvedne mě do náruče. Moje nohy se ovinou kolem jeho pasu a pak ucítím studené kameny na zádech. Líbá mě a jeho jazyk se noří do mých úst, zatímco mi v žilách proudí horko.

Lachlan mě chytí za kůži v pase a přitiskne mě ke zdi. Líbáme se a líbáme, nervozita je pryč a nahradí ji čirá blaženost.

Líbá mě.

Opakuju si to v hlavě, protože se mi to nezdá skutečné ani možné.

Chuť whisky na jeho jazyku smíchaná s jeho kolínskou je afrodiziakum, které mě opájí.

Lachlan West mě líbá.

Zasténá, zatímco já nechávám prameny jeho vlasů proklouznout mezi svými prsty. Každý vjem si chci uložit do paměti. To, jak voní, tu dřevitou, tabákovou a čokoládovou vůni, která je pro něj tak typická. To, jak mě jeho mozoly zlehka škrábou na kůži.

„Lachlane,“ vydechnu.

On zasténá a znovu mě tiše políbí.

Nevím, jak dlouho to trvá, ale doufám, že to nikdy neskončí.

„Kurva, Ainsley.“ Jeho ruka se přesune na moje břicho a pak níž. Všechno ve mně se sevře v očekávání, a on se pak bez varování odtáhne.

Jeho oči se zdají být soustředěné, jako by mě skutečně viděl.

Moje nohy sklouznou z jeho pasu a dopadnou na zem, on udělá dva velké kroky zpět.

„Co to dělám?“ zeptá se a vjede si rukama do vlasů.

Otevru ústa, ale nic z nich nevyjde. Co se to stalo? Právě jsme se fantasticky líbali a on se teď tváří, jako by se chtěl vrhnout do fontány v zahradě své matky.

„Tohle nemůžeme dělat. Ty... Já... Ježíši, promiň. Jsem opilej a my... Já jsem takovej zsranej debil.“

Otočí se ke mně zády, sebere ze země láhev, pořádně si přihne a pak to vyplivne. Jako by chtěl smýt mou chuť ze svých úst.

Stojím tu a mravenčí mi rty, jeho vůně mě šimrá v nose a nejradši bych neviděla výraz v jeho očích.

„Lachlane, omlouvám se.“

To ho donutí otočit se zpátky ke mně. „Za co? Tys nic neudělala.“

„Políbila jsem tě.“

Rukama si promne obličej. „Jsem opilej.“

„Já vím.“

„Neměl jsem tě líbat,“ dodá a stále se na mě nedívá.

A já jsem sem neměla chodit. Jsem tak hloupá. Myslela jsem, že mě chce, že ke mně něco cítí, ale byl jen opilý.

Bože, už se na něj nikdy nemůžu podívat. Všechno jsem zničila.

„Je to moje vina,“ vyhrknu a zadržuju slzy rozpaků a sebenenávisti.

„Ne, to je...“ Zvedne pohled k obloze. „Kurva!“

Stojím tu a mám pocit, jako by mi nohy přirostly k zemi. Chci utéct. Schovat se do svého pokoje a zatáhnout žaluzie, abych už nikdy nemusela vidět tuhle zahradu.

„Měla bych jít.“

Neměla jsem v plánu vrátit se na Newyorskou univerzitu, chtěla jsem tu pobýt ještě další tři dny.

Rodiče mě požádali, abych zůstala a zúčastnila se ceremoniálu pro admirála, ale v žádném případě se v tomhle městě nezdržím ani o minutu déle. Otec mi to bude muset odpustit.

„Tohle se nikdy nemělo stát...“

Zvednu ruku. „Pozdravuj ode mě Rose a obejmi ji za mě.“

Otočím se a jdu pryč, protože vím, že už dál nedokážu zadržet slzy.

Jakmile otevřu dveře, zavolá moje jméno.

Neotočím se. Nemůžu. Už teď mám rozmazaný zrak a nechci, aby mě takhle viděl.

Tentokrát mluví k mým žádům. „Promluvíme si o tom zítra, až vystřízlivím.“

To nebude možné, protože já už tady nebudu. Políbila jsem ho, on mě odmítl a teď se už nikdy nemůžu vrátit k tomu, jak to bylo předtím.

„Sbohem, Lachlane.“

Pak zavřu dveře a nechám své srdce v zahradě s tím chlapcem, kterému vždycky patřilo.

2. kapitola

Ainsley

Současnost

Má ještě někdo nějaký námět, který by chtěl předložit?“ ptá se můj šéf, pan Krispen.

Naučila jsem se, že když jdu první, vždycky mě odpálkují, takže teď jen vyčkávám, až se přihlásí první obětní beránek.

Čekám.

Rozhlížím se kolem a stále čekám, jestli někdo z mých kolegů něco řekne, ale všichni mlčí.

Je to jako hra na nervy. Čekají na mě a já na ně.

„Nikdo tady nemá žádný nápad?“ zeptá se znovu a upře pohled na mě. „Tomu se mi nechce věřit.“

Samozřejmě, že tomu nevěří, protože pan Krispen mě zná. Ví, že jsem nadšená workoholička, která chce dosáhnout co nejlepších výsledků.

Nicméně posledních šest měsíců jsem byla pověřena psaním naprosto příšerných článků.

No, příšerných pro dívku, která je připravená dobýt svět.

Nejprve mi přidělil článek o tom, zda je bílá barva po Svátku práce opravdu faux pas. Prozradím vám, že není. Potom jsem měla napsat článek o správné péči o pleť ve věku po třicítce. To může sice znít skvěle, ale mně je teprve dvacet šest. Minulý měsíc jsem psala o kloboucích. Ano, o kloboucích.

Proto tentokrát budu držet svou velkou pusu zavřenou a počkám si na perfektní příležitost.

Usmívám se na něj se sevřenými rty a doufám, že se přesune k Tori, své oblíbené reportérce, která nemusí psát podobné sračky, jako píšu já.

Rozdíl mezi Tori a mnou je v tom, že já neumím držet pusu zavřenou a ona ano.

Možná je to také tím, že Tori je tady už pět let a má kontakty v Pentagonu, ale... budeme se držet té první možnosti.

Pan Krispen se znovu rozhlíží po místnosti a jeho pohled se opět zastaví u mě. Zatraceně.

Zůstaň zticha. Zůstaň zticha. Zůstaň... zticha...

„Mám dva nápady,“ oznámím, než jsem schopná se ovládnout.

Jednou se to naučím. Ale dneska to nebude.

Usmívá se, jako by věděl, že přesně tohle se stane.

„Dobře, poslechneme si je, Ainsley.“

„Chtěla bych napsat článek o senátoru Ericksonovi a obviněních z jeho rodinných vazeb na teroristickou skupinu v zahraničí.“

To byl můj druhý návrh, a jelikož mě vždycky odmítne, doufám, že bude postupovat jako obvykle a já budu moct napsat to, co opravdu chci, tedy o napětí kolem nově navrhovaného zákona o omezení funkčního období soudců a všech veřejných činitelů.

Tento návrh nezískal velkou pozornost, a pokud se nám podaří dostat ho do veřejného povědomí, mohl

by získat větší podporu, což je přesně to, co politici nechtějí.

„Ne,“ odpoví pan Krispen okamžitě.

Můj plán funguje.

„A proč ne?“

Opře se do židle. „Protože jsme malonákladová redakce, která nemá prostředky na to, aby se rozšiřovala do zámoří. Když nás koupil Carson Knight, měli jsme štěstí, že nás úplně nezrušil. Nemluvě o tom, že jsi tu teprve šest měsíců, a tohle by byla velká reportáž, která by připadla někomu zkušenějšímu, než jsi ty. Místo toho bych chtěl, abys převzala článek o té nové seznamovací aplikaci.“

Radši bych si pod nehet zabodla bambusovou třísku. „Pane Krispene, i když věřím, že z toho může být úžasný příběh, tentokrát jsem měla na mysli něco trochu jiného. Víte, něco víc speciálního.“

Pomalu přikývne. „Jako politici a senátoři, které byste ráda spojila s teroristickou sítí?“

„Nechci vytvářet spojení, které neexistuje,“ bráním se. „Jen se chci ujistit, že s ní ještě spojení nejsou.“

Aiden, náš hvězdný novinář, který je tady o dva měsíce déle než já, si odkašle. „Já bych se do toho rád pustil.“

Potlačím nutkání bodnout ho tužkou. Ne špičkou, ale tím druhým koncem s gumou, přímo do ucha.

Můj šéf se tváří, jako by mě chtěl taky probodnout svou tužkou – ale tím špičatým koncem. „Ne.“

Musím se ho znovu pokusit nasměrovat k tomu, že psát o botách, seznamovacích aplikacích a kloboucích prostě není to, na co bychom se měli soustředit. Mám za sebou měsíce těch nejhorších příběhů a já se prostě potřebuju dostat na vrchol. Už nechci hrát v žádné nižší nebo podřadné lize.

Odkašlu si. „Pokud je senátor Erickson mimo hru, co takhle článek o návrhu zákona týkajícího se omezení funkčního období? To by nevyžadovalo žádné rozpočtové omezení.“

Pan Krispen se zakloní dozadu, ruce sepnuté před sebou.

„Takový článek by mohl být dobrý pro náš náklad. Od té doby, co byl ten návrh předložen, se o něm hodně diskutuje. Zabývají se jím i větší publikace.“

Potlačím nadšení a snažím se nedávat najevo své emoce. „Souhlasím,“ prohlásím co nejkldnější hlasem. V duchu ale skáču radostí.

Konečně!

Konečně budu psát o něčem jiném než o drbech a hloupých přiběžích, které nikoho nezajímají. Minulý týden jsem musela psát o školních obědech a o tom, jestli jsou opravdu zdravé.

Hádejte, kolik lidí to asi zaujalo?

Jednoho. A byl to můj táta.

Pan Krispen se obrátí k Aidenovi. „Ty ten příběh napíšeš. Chci první návrh na svém stole do příštího čtvrtka.“

S otevřenou pusou na něj zírám. „Ale, pane Krispane, byl to můj nápad.“

„Ano, a svěřuju ho nejlepšímu autorovi v týmu.“

Tlak v hrudi mi ztěžuje dýchání. „Pane, byl to můj návrh.“

Zkříží si ruce na prsou. „Jsem si toho vědom, Ainsley. Moje práce je zajistit, aby ty nejlepší články psali ti nej kvalifikovanější reportéři. Nikdy jsi nezpracovávala článek takového rozsahu.“

Protože mi to nedovolí.

Uf. Chce se mi křičet.

Místo toho však pomyslím na radu admirála, abych

byla vždy dokonalým profesionálem. Nikdo nemá rád remcaly, jak říká.

„Chápu to, ale není to proto, že bych se nesnažila. Co kdybychom ten příběh napsali oba, Aiden i já, a vy si pak vyberete tu lepší verzi?“

Zavrtí hlavou. „To rozhodně ne. Potřebuju celou řadu možností pro distribuci a nemůžu obětovat dva autory na jeden příběh.“

Ne že by moje příběhy za něco stály, ale teď, když zamítnul oba moje nápady, budu muset přijít s něčím, co nebude... balzám na rty versus rtěnka nebo nějaká podobná sračka.

Ozve se Tori. „Ainsley může převzít můj příběh, pane Krispene.“

To snad ne. Jsem si jistá, že to bude něco hrozného, když mi to nabízí.

Vyměním si pohled se svojí nejlepší kamarádkou Caroline.

„Jsem si jistá, že se toho nechceš vzdát, Tori.“

Zavrtí hlavou. „Opravdu mi to nevadí. Mám několik dalších možností, které už byly schváleny.“

Jasně, že má.

„Který příběh, Tori?“

„No, vím, že Ainsley opravdu tvrdě pracuje na tom, aby si co nejvíc rozšířila své portfolio. Myslím, že příběh, kterého bych se mohla vzdát, je o vítězi Heismanovy trofeje, který se později stal hasičem a zachránil tu malou holčičku na nějakém maloměstě.“

Já umřu, vážně.

Protože tím hasičem, který získal Heismanovu trofej, není nikdo jiný než Lachlan West.

Poslední dva týdny byl jeho obličej díky tomu hrdinskému činu ve všech zprávách. Snažila jsem se před obrazovkou neslintat – marně.

Čtyři roky a žádný kontakt od toho katastrofálního polibku – a člověk by si myslel, že moje srdce je už imunní. Ale ne, je to ještě horší.

„Nemyslím si, že tohle je příběh, který bych zvládla napsat,“ prohlásím a zavrtím hlavou.

Aiden se ozve jako další. „Byl úžasný. Myslel jsem si, že se dostane do prvního kola draftu.“

Pan Krispen pomalu přikývne. „Pamatuju si na něj. Když hrál jeho tým ve finále národního šampionátu, taky jsem si byl jistý, že půjde do draftu.“

„Není on náhodou z tvého rodného města, Ainsley?“ zeptá se Tori.

„Hm?“ Zkusím zahrát hloupou.

„Je z Virginia Beach. Přisahal bych, že jsem viděla tvoje jméno v ročence, když jsem si dělala rešerši.“

Pokřčím rameny a neřeknu ani slovo.

„Pořád nemůžu uvěřit, že se toho všeho vzdal,“ přidá se Aiden. „Zajímalo by mě proč.“

Polohlasně zašeptám: „Já vím proč.“

Poprvé pan Krispen slyší něco, co řeknu. A samozřejmě zrovna ve chvíli, kdy se mi to nehodí. „Takže ty ho opravdu znáš, Ainsley?“

Mám dvě možnosti: buď zalžu a nechám se nachytat, nebo se prostě přiznám a najdu způsob, jak se z toho vykroutit.

„Znám. Teda... vím o něm.“

Caroline přimhouří oči a já se jen modlím, aby držela jazyk za zuby.

Nemusela jsem si dělat starosti, protože Tori se svou prořízlou pusou promluví jako první: „Fakt? Všimla jsem si, že tvůj bratr byl snad na každé fotce hned vedle něj.“

Povzdechne si. „Jo, já vím. Můj bratr je jeho kamarád.“

Pan Krispen si odkašle. „Takže ten článek napíšeš ty, Ainsley. Když ho znáš, bude to jednodušší.“

Otevřu pusy dokořán a pak vykóktám: „Pa-ne Kris-pene, já opravdu ne-mů-žu.“

„Proč ne?“

Protože jsem do něj zamilovaná a on mě před čtyřmi lety políbil, načež jsem utekla a od té doby ho neviděla.

„Protože...“ zarazím se a snažím se vymyslet něco uvěřitelného. „Protože... jsem si jistá, že o něm už psala spousta jiných novinářů. Potřebujeme něco čerstvého, nového. Byl celý týden v televizi, takže... no, však víte, vypadalo by to, že jsme pozadu.“

Nic z toho není lež.

„Tak najdi jiný úhel pohledu. Máš vítěze Heismanovy trofeje, ze kterého je teď hasič? Chci ten článek na stole do konce měsíce. Ohrom mě, Ainsley.“

Ohromit ho? Jasně. „Já jen nevím, jestli...“

Caroline mě přeruší. „Myslím, že Ainsley měla strach, že budete chtít, aby to celé bylo o tom požáru. Ale jsem si jistá, že určitě najde ten správný úhel.“

Krispen přikývne. „Ano, zaměř se na tu sportovní stránku.“

Aiden si odfrkne. „Počkejte, vy chcete, aby Ainsley psala o sportu?“

Moje ego dostane na frak, a když vidím Toriiin úšklebek, najednou vím, že ten zatracený článek prostě napíšu.

„O míčových sportech vím všechno, Aidene.“

„No jasně, když jsi to právě nazvala míčovým sportem.“

„No a co. Zvládnu to. Bude to ten nejlepší článek, jaký jste kdy četli.“

Bude to něco, to je jisté. Jo, já vím, že nejsem ten

nejlepší novinář pro tuhle práci, ale budu fakt dobrá. Všechno si zjistím, najdu nový, svěží úhel pohledu a ten příběh bude naprostá bomba.

Teda aspoň doufám.

Tori si dramaticky povzdechne. „Víte co, já to udělám. Nejsem si jistá, jestli to Ainsley zvládne.“

Cítím, jak mě začínají pálit oči, ale nedovolím, aby mi tekly slzy. Ani náhodou nebudu brečet před celým týmem. Ne. Ani. Zatracenou. Náhodou.

Postavím se na nohy, a když promluvím, už zase mi pusa jede rychleji než mozek. „Rozhodně ne. Vím, že dokážu napsat úžasný článek. Takový, na který bude tahle redakce pyšná.“

Pan Krispen si přiloží ruce k ústům a našpulí rty. „Jsi si jistá, že to zvládneš?“

„Vím, že ano.“

„Chceš psát o sportu?“

Ne, ale nic jiného mi nezbyvá. „Ano, a dokážu vám, že zvládnou pokrýt spoustu různých témat a že příště, až přijdu s nějakým nápadem, mě budete muset brát vážně.“

„Když ti to zadám a ty to nezvládneš, víš, že odteď budeš psát jen o botách a šálách?“ zeptá se Krispen.

Jestli to podělám, může mě klidně vyhodit. Ale mám dostatečný pud sebezáchovy na to, abych to nevyslovila nahlas.

„Dobře, Ainsley. Ten článek je tvůj. Hodně štěstí.“

To budu rozhodně potřebovat, až po čtyřech letech zaklepu na dveře Lachlana Westa.

Všichni se postupně rozprchnou, až zůstane jen Caroline, která se opírá o stůl a v očích jí pobaveně jiskří. „Takže ty budeš psát o sportu?“

„Už to tak vypadá. Myslím, že nemůže být tak těžké naučit se něco o americkém fotbale nebo tak.“

Je to lepší, než kdybych musela psát o Lachlanovi, hrdinovi, který zachránil malé dítě.

„Zlato, vždyť sis myslela, že baseballový tým v New Yorku jsou fotbalisti a že v hokeji jsou směny jako v baseballu.“

„A jak jsem podle tebe měla vědět, že to jsou čtvrtiny?“ zeptám se zmateně.

Plácne se do čela. „Třetiny. Jsou to třetiny, ne čtvrtiny.“

Aha. Myslím, že to tehdy večer na zápase vysvětlovali. Šla jsem tam, protože to bylo zadarmo. V redakci měli nějaké volné vstupenky nebo tak něco a dali je Aidenovi, který je dal Caroline.

Vůbec jsem netušila, jak šílená zima v aréně bude. To mě tedy dost nemile překvapilo. I když je to samozřejmě *lední* hokej. Přesto by si člověk mýsl, že tam, kde sedí fanoušci, bude aspoň trochu pohodlí a nebudu potřebovat žádný zatracený kabát.

„Aspoň jsem se naučila všechno o zakázaném uvolnění.“

Caroline protočí oči. „Jo, při každém odpískaném faulu jsi prostě začala křičet: Zakázané uvolnění!“

Pokrčím rameny. „No, pískali to hodně často.“

„A víš vůbec, co to znamená?“

Myslí si, jak není chytrá. Samozřejmě že vím, co to znamená. „To je, když míč—“

„Puk.“

„Když puk přejede až za tu čáru tam vzadu u toho chláпка v kleci—“

„V brance,“ povzdechne si Caroline. „Proboha, tenhle rozhovor je utrpení.“

„Jo, jasně. A ostatní hráči jsou moc pomalí, aby doběhli k té další čáře. Byla červená? Nebo modrá? Prostě nějaká čára, a oni k ní nedoběhli.“

Caroline zakloní hlavu ke stropu a pak se na mě znovu podívá. „Ty jsi úplně poslední člověk na světě, který by měl psát o sportu.“

„To je teď vedlejší. Já tenhle úkol chtěla. Je to konečně moje šance dokázat, že jsem schopná a inteligentní novinářka, která zvládne jakýkoli článek, co jí přijde na stůl. Vystudovala jsem Newyorskou univerzitu s nejvyšším vyznamenáním a teď pojedu do Ember Falls, zjistím vše, co potřebuju, a napíšu peckovní článek.“

Když jsem tuhle práci dostala, měla jsem plán – napsat pár článků pod svým jménem a pak se dostat do mnohem prestižnější redakce. Ne že by to tady bylo vyložené špatné, ale taky to není úplně respektovaný deník.

Jenže účty se samy nezaplatí a táta mi po škole odmítl jakkoli pomoci. Tak jsem tady a vydělávám si.

Caroline se usměje. „Já vím, že to zvládneš.“

Zhluboka si povzdechnu a opřu se o stěnu. „Budu fakt skvělá, že jo?“

„Budeš nejlepší. Jaký máš plán?“

„Nejdřív musím nastudovat jeho fotbalovou kariéru, protože o něm vím jenom to, že je to nejlepší kámoš mého bratra. Existuje něco jako americký fotbal pro blbečky?“

„Jo, ale i to by na tebe možná bylo moc složitý.“

Vyplážnu na ni jazyk. „Zmlkni.“

„No, tak si to v Ember Falls užij.“

„Jo, užiju si to úplně nejvíc.“

Jen doufám, že to nebude ten největší trapas letošního roku.

3. kapitola

Lachlan

Tati, já dneska nechci jít do školy,“ stěžuje si Rose, zatímco jí zavazuju boty.

„Proč ne? Vždyť máš školu ráda.“

Zatne rty. „Protože Briggs je zlý.“

„Proč je zlý?“

„Vždycky mi bere pastelky a láme je. A včera řekl, že nejsi hrdina, ale ty jsi.“

Potlačím úsměv, protože když jsem vyrůstal, byl jsem stejný jako tenhle kluk. Nejsem na to pyšný, ale... byl jsem spratek. Můj táta byl neustále na misích a máma nevěděla, co se mnou má dělat. Byl jsem divoký a ona byla pořád... tak trochu mimo.

Dostávalo se mi příliš mnoho volnosti a spousta věcí mi procházela, a protože Caspian byl stejně problémový jako já, byli jsme oba postrachem našich spolužáků, a navíc to odnášela jeho sestra.

„No, já vlastně nejsem žádný hrdina. Jen jsem dělal svou práci.“

Její drobná ramena se dramaticky zvedají a zase klesají. „Nenávidím ho.“

„Řekla jsi mu, ať toho nechá, nebo že mu jednu vrazíš?“ zeptám se.

Rose zavrtí hlavou. „Nemůžu ho praštit. Je to kluk a já bych měla problémy.“

Nechci ji nabádat k násilí, ale Briggs ji šikanuje už od začátku školního roku a někdy je to prostě jediný způsob, jak zastavit tyrana.

„Chtěla bys, abych to udělal já?“ zeptám se, částečně žertem.

Rose si dramaticky povzdechne. Ve svých šesti letech už má pevné postoje, které mě nepřestávají překvapovat. „Ne, tati. Já jen chci zůstat s tebou doma.“

Dokončím zavazování bot a zůstanu v podřepu, obě ruce opřené o boky její židle. „Co by se stalo, kdyby někde začalo hořet? Kdo by na tebe dohlédl?“

„Jsem velká holka. Můžu zůstat doma sama.“

„Jsi velká holka, ale ne zase tak velká. Navíc nejsem moc dobrý učitel.“

Rose se nakloní dopředu a vezme mou tvář do dlaní. „Prosím!“

Bože, tahle holka mě má omotaného kolem prstu. Ale bohužel, domácí výuka je tak trochu mimo mé možnosti. „Je mi líto, holčičko, ale to nepůjde. Musíš do školy.“

Vystrčí spodní ret a jedna moje část, velmi malá část, zvažuje, že ustoupím. Vypadá tak ztraceně roztomile.

Ale pak si vzpomenu, že nejsem vůbec dobrý v maticích a ani se mě neptejte, co je přičestí minulé nebo podobné nesmysly.

Umím vám říct vnitřní teplotu domu v plamenech a taky to, jak vypadá zpětný tah.

Nic z toho však není užitečné pro šestiletou Rose.

Zhluboka si povzdechnu a čekám, až se na mě podívá. „Rose, jsi chytrá, krásná a silná holka. Nedovol

nikomu, aby tě zastrašil. Jestli ti Briggs zase vezme pastelku, vezmi si ji zpátky a řekni to učitelce.“

„Řekl, že když to udělám, tak že jsem práskačka.“

„Tak mu řekni, že on je tyran.“

„Co je to tyran, tati?“

Usměju se na ni a poklepu jí na nos. „Někdo, kdo je zlý, protože může. Raději budu práskač než tyran.“

Pomalu přikývne a já vstanu a podám jí ruku. Rose ji přijme, vyskočí ze židle a pak jdeme společně k autu. Jakmile se připoutá, vyrazíme do města.

„Podívej na toho velkého koně!“ Ukazuje na stáje, které jsou asi v polovině cesty do její školy. Po požáru stodoly v nedalekém městě právě přijali dva koně plemene clydesdale. Byli jsme u toho a zeptali jsme se Billa a Sandy, kteří stáje provozují, jestli by si je nemohli na nějakou dobu vzít k sobě, dokud majitelé nepřijdou s nějakým řešením.

Obyvatelé Ember Falls nikdy neváhají pomoci lidem v nouzi.

Proto to zde tak miluju.

„Aha. Možná se na ně můžeme po škole jít podívat?“

Zatleská rukama. „Jupí!“

Je tak snadné udělat tohle dítě šťastným.

Vysadím ji ve škole a vezmu si její učitelku stranou, abych jí řekl o problému mezi Rose a Briggssem.

„Dohlédnu na to, Lachlane,“ ujišťuje mě slečna Mossová a stojí trochu moc blízko. Ne že by mě to překvapovalo, protože Pam dává neuvěřitelně jasné najevo, co od našeho vztahu očekává. Rozhodně to není profesionální odstup mezi rodičem a učitelem. „Neviděla jsem tě včera na večírku v hasičské zbrojnici. Vážně jsem doufala, že přijdeš...“

„Promiň, byl jsem s Rose.“

Zatne rty. „Aha. Tak možná příště.“

„Možná,“ zalžu.

„Vždycky můžeme naplánovat něco jen pro nás dva.“

Nevím, kolikrát jí ještě budu muset vysvětlovat, že to se nestane.

Randění pro mě není priorita. Jako svobodný muž jsem naprosto spokojený a soustředím se výhradně na Rose. Je pravděpodobně jediné dítě, které kdy budu mít, a tak mi to naprosto vyhovuje.

Její matka a já jsme měli jen jednorázový románek a ona mi dala na výběr, jestli si Rose vezmu a vychovám ji, nebo ji dáme k adopci. Ani na vteřinu jsem nezaváhal.

„Nejsem si jistý, jestli je to dobrý nápad. Mám šíleně moc práce a ty jsi Roseina učitelka. Bude lepší, když to necháme tak, jak to je.“ Její tvář se zachmuří a já se rychle snažím svoje odmítnutí trochu zjemnit. „Však víš, jak lidi do všeho strkají nos. Nechci, aby to bylo pro nás oba nepříjemné.“

Přinutí se k úsměvu. „Chápu.“

Nemyslím si, že to doopravdy chápe, ale to je v pohodě.

„Musím na stanici. Díky, že dohlédneš na tu věc mezi Rose a Briggsem.“

„Samozřejmě.“

Rychle nasednu do auta a za patnáct minut jsem na stanici. Když tam dorazím, moji tři kolegové z noční služby právě opouštějí budovu.

„Nazdar, chlapi. Klidná noc?“

Lopez zvedne bradu. „Jasně, šéfe.“

„To je vždycky dobrá zpráva.“

Davidson si odfrkne. „Bylo by fajn dělat i něco jiného než jen uklízet po těchhle dvou kreténech.“

Jones ho plácne po rameni. „No jasně, ty zmrde. To ty všude necháváš bordel.“

„Ale no tak, slečinky, přestaňte se hašteřit.“ Snažím se co nejrychleji zažehnat spor, než se rozhoří.

Všichni se zasmějí a Lopez si znovu vezme slovo. „Chápu, že se trochu nudí, ale já jsem spokojenej, když je klid.“

„Rozumný chlap.“ Poplácám ho po rameni. „Od příštího týdne vás přeřadím na denní směny, pokud o to budete stát.“

Jsme malé oddělení a jediné, co jsem nesnášel, když jsem tady začínal, byl pevný rozvrh. Bývalý vedoucí nás nikdy nenechal vystřídat, takže tohle byla první změna, kterou jsem prosadil v pozici nového šéfa. Mnozí z nich mají dávno zmeškané návštěvy u lékaře a bůh ví, co dalšího jim noční směny ještě ztěžují.

„Mně noční směny vyhovují, šéfe. Kvůli dětem,“ vysvětluje Jones.

„Dobře. A co vy ostatní?“

„Kdo by uklízel po Jonesovi, kdybychom se prohodili?“ vtipkuje Davidson.

Směju se s nimi, protože mi to mělo být jasné. Tihle tři nikdy nevyužívají možnosti výměny a jsou sehraný tým.

„Dobře tedy. Noční směny na další měsíc.“

Odeberou se ke svým autům a já vstoupím do budovy. Zkontroluju denní směnu a ujistím se, že je vše v pořádku, než se vydám do své kanceláře.

V městečku této velikosti není moc práce, ale z pozice nově jmenovaného šéfa je mou povinností zajistit, aby bylo vše připraveno pro případ nouze. Moji hasiči jsou vždy v pohotovosti, a tento měsíc navíc zavádím nový soubor týdenních cvičení, která budou provádět velitelé jednotlivých směn.

Dnes se jim o tom chystám říct a vyslechnout si jejich reptání.

Vezmu podklady a harmonogramy a zamířím do jednací místnosti, kde najdu většinu týmu při jeho obvyklé činnosti – klábosení a drbání.

„Slyšeli jste o té holce, co bydlí v Brickmanově chatě?“ ptá se jeden z nich.

„V chatě? Cože?“

„Ten kokot ji začal pronajímat. V hospodě se chlubil, kolik za to dostal.“

Při té představě se otřesu. Ta chata je stará a zanedbaná a není šance, že by splňovala bezpečnostní normy.

Vstoupím do místnosti a vidím kompletní denní směnu, jak tam sedí. „Tak jak to jde, chlapi?“ zeptám se.

„Šéfe.“ Všichni vstanou, když vstoupím.

Tohle fakt nesnáším. Ještě před dvěma týdny jsem byl kapitán, ale vzhledem k tomu, co se o mně psalo v tisku, starosta rozhodl, že bych měl dostat místo hlavního šéfa, když bylo volné.

Což je absurdní, protože jsem jeden z nejmladších hasičů v jednotce a rozhodně nejsem nejkvalifikovanější. Nicméně to tak chtěla publicita.

„Kdo si pronajal Brickmanovu chatu?“ zeptám se.

„No, teď tomu začal říkat horská chata, asi aby to znělo líp. Každopádně je tam prý nějaká holka z New Yorku nebo odkud. Pronajala si to na základě inzerátu a dokážu si představit, jak se tvářila, když to místo uviděla na vlastní oči,“ směje se jeden z mých kapitánů.

„Dostal povolení k pronájmu?“

Vzhledem k tomu, že by to muselo projít přes ha-
sičský sbor, nedokážu si představit, že by se pod to
někdo podepsal.

Pokřčí rameny. „Netuším. Každopádně ta holka se
tu objevila včera večer. Dneska ráno o tom mluvil
v kavárně.“

Povzdechnu si. „Pokud nemá povolení, nemůže to
pronajímat.“

„Jo, ale řekneš to starostovu synovi?“ namítne Don,
můj druhý kapitán.

Pokud si musím vybrat mezi tím, že v té barabizně
někdo přijde k úrazu, nebo jestli naštvu starostu, tak
volím druhou možnost.

„O to nejde. Kdo podepsal kolaudaci?“

Všichni se dívají jeden na druhého a buď nikdy ne-
viděli žádost o povolení, nebo tuší, že je teď seřvu
a donutím je udělat spoustu práce navíc.

„Můžeme zjistit, jestli to bylo podáno a jestli to ně-
kdo ze stanice schválil,“ ozve se Don.

Přikývnu. „Tak to udělejte. Já tam zatím zajedu
a ujistím se, že je ta žena v bezpečí, ať už je to kdo-
koli.“

Bez dalšího slova odcházím, nasedám do auta a je-
du k chatě. Je to asi dvě míle od mého domu, ale hlu-
boko v lese. Naposledy jsem tam byl, když si parta
středoškoláků udělala večírek, všichni se opili a zapá-
lili oheň. Vyrazili jsme na to místo, protože jsme do-
stali hlášení o kouři a mysleli jsme si, že to tam ko-
nečně lehlo popelem.

Škoda, že se to nestalo. A teď tam má dokonce ně-
koho, kdo mu za to platí.

Když tam dorazím, před chatou stojí nové luxusní
auto s newyorskou poznávací značkou a já vidím
kouř vycházející z kamen na dřevo, protože... tam

není žádné topení a jediný zdroj elektřiny je generátor za chatou.

Stále máme to podivné roční období, kdy je ráno zima a pak se zničehonic oteplí.

Mám pocit, že matka příroda je poslední dobou náladová mrcha.

Jdu ke dveřím a zaklepu.

Nedokážu si představit, že by někdo platil za to, aby bydlel na takovém místě, zvláště někdo s úplně novým autem.

„Kdo je tam?“ ozve se z druhé strany ženský hlas, který mi připadá vzdáleně povědomý.

„Jsem z hasičské stanice. Můžete, prosím, otevřít?“

„Ne, děkuju. Nic nepotřebuju.“

Nevěřícně potřesu hlavou. No, dobře. „Madam, musím zkontrolovat bezpečnost elektrického rozvaděče a taky všechny nainstalované požární alarmy.“

„Vidím je. Jsou v pořádku.“

Je tahle ženská normální? Znovu zaklepu. „Prosím, nenuťte mě zavolat policii, aby sem přijeli.“

Slyším zamručení, a když se dveře otevrou, málem to se mnou praští. Jsou to čtyři roky, co jsem naposledy viděl Ainsley MacKinleyovou. Ženu, kterou jsem tak dlouho miloval. Ženu, které jsem zlomil srdce a zároveň zlomil i své vlastní.

Čtyři roky jsem se od ní držel dál a předstíral, že je to stále ta dívka odvedle, která je pro mě příliš mladá.

Tahle dívka – tahle *žena* – není vůbec taková, jakou jsem si ji pamatoval, a to mě málem srazí na kolena.

Ainsley je štíhlá, s křivkami na těch správných místech. Má dlouhé vlasy, stažené do copu, na sobě má legíny a krátký top a na nose brýle.

Jenomže v nich vůbec nevypadá jako ta malá holka. Vypadá elegantně a zatraceně úchvatně.

„Ahoj, Lachlane. Ráda tě vidím. Promiň, pracuju a nevěděla jsem, že se zastavíš.

Jak vidíš, je to tu útulné a bezpečné. Určitě se ještě uvidíme.“

Než ta nejkrásnější osina v mém zadku stačí zavřít dveře, natáhnu ruku, abych je zastavil.

„Co sakra děláš v Ember Falls a proč tě proboha napadlo bydlet v téhle zasrané chatrči, Ainsley?“

4. kapitola

Ainsley

Nechápu, kde ten chlap bere tu drzost. Ten má ale koule. Ne že bych se na tyhle jeho partie dívala. Ne, jen se snažím usmívat a představuju si, jak mi šlehají plameny z očí, když se ocitnu tváří v tvář Lachlanovi a celé jeho kráse.

Vážně, je zatraceně sexy. Ještě víc, než jak si ho pamatuju. Je vysoký a má široká ramena. Každá část jeho těla je ještě hezčí než v těch hloupých snech o něm, které mě neustále pronásledují. Vidím, jak se mu zlehka chvěje čelist, zatímco čeká, až mu odpovím.

Co nejzářivěji se usměju. „Jsem tu pracovně.“

„A bydlíš *tady*?“

„Je to jediné ubytování, které jsem takhle narychlo sehnala.“

Popravdě, v nabídce byl ještě ten zaplivaný motel. S odstupem času si říkám, že jsem měla jít radši tam, možná by tam tekla teplá voda. Místo toho jsem v téhle... chatě, jestli se tomu tak vůbec dá říkat. Rozhodně to nevypadá jako ta slibovaná lovecká chata, kterou popisovali na internetu.

Ale jsem dospělá žena. Admirál nás každé léto brávil na táboření, takže to zvládnou. Jsem silná.

I když bych nejradši sbalila kufry a utekla.

„Proč jsi mi nezavolala?“

Zamrkám. „Měla jsem to v plánu, jakmile se ubytuju.“

Nemám na výběr, protože o něm píšu článek, ale to není podstatné.

Skutečným důvodem je, že jsem se mu nechtěla postavit tváří v tvář. Udělala jsem vše, co bylo v mých silách, abych na něj zapomněla, a málem se mi to podařilo.

Dokázala jsem se úspěšně vyhýbat jak tomuto muži, tak i svým chybám a naprostým rozpakům z toho, že jsem tak strašně špatně vyhodnotila Lachlanovo chování v den pohřbu jeho matky.

Ten večer se mi vryl do paměti a já bych dala cokoli za selektivní amnézii.

Byl smutný, zraněný a opilý, ale já ho políbila. Postavila jsem se na špičky a myslela jsem si, že mě opravdu chce. Nikdy jsem nezažila takové ponížení.

Lachlan si prohrábne husté hnědé vlasy. „Už je to dlouho.“

„Ano, ale jak už jsem řekla, chtěla jsem ti zavolat nebo se zastavit později. Jen jsem si potřebovala vybalit.“

Což jsem upřímně nechtěla, protože tady nemůžu zůstat. Teď ale budu muset, poněvadž nemám jinou možnost.

„Ainsley... měli bychom si promluvit.“

„Ano, to bychom rozhodně měli. Teď ještě nejsem připravená na interview, ale chtěla bych se s tebou domluvit na nějakém čase, kdy se můžeme sejít.“

„Interview?“

„Ano, to kvůli tobě jsem tady.“ *Panebože, to nezní ani trochu hloupě. Výborně, Ainsley.* Odkáslu si. „Myslím tím, že jsem tady kvůli článku.“

„Nerozumím ti,“ řekne Lachlan pomalu.

Mám pocit, že ať teď dodám cokoli, všechno ještě víc podělám. „Pracuju pro jednu menší redakci v New Yorku a jsem tu, protože bychom o tobě rádi napsali článek.“

„Ne.“

Šlo to přesně tak, jak jsem čekala, ale stejně to zabolí. Lachlan vždycky nesnášel pozornost, což bylo ironické, protože býval tak úžasný hráč amerického fotbalu. Mnoho času na střední škole strávil rozhovory se skauty, školními novináři a místním reportérem, a nenáviděl to.

No nic, teď jsem tady, abych změnila narativ. Udělám z toho ten nejlepší zážitek, abych mohla konečně přestat psát o kloboucích a make-upu.

„Poslyš, vím, že se tomu bráníš, ale slibuju, že to bude bezbolestné. Budu tě jen sledovat a dělat si poznámky – ani nepoznáš, že jsem tady.“

Na to si jen odfrkne. „To asi nepůjde. Čtyři roky jsme se neviděli ani spolu nemluvili, a teď se prostě objevíš a budeš mě sledovat?“

Já o to taky vůbec nestojím. Byla bych naprosto spokojená, kdybych mohla další čtyři roky žít svůj život a dál předstírat, že Lachlan West je jen výplod mé fantazie. Nicméně, můžu poděkovat svým debilním kolegům, že to nepůjde.

„Myslím, že je to ten nejlepší plán.“

„Měli bychom si promluvit o tom večeru,“ navrhone znovu a já zvednu ruku, abych ho zastavila.

„To všechno už je minulost, Lachlane. Je to v pohodě. Jsem tu jen kvůli práci.“

Je to v pohodě. Jenom se mi o tobě každou noc zdá.

V jeho očích se zračí bolest, a bože můj, ta hloupá holka ve mně ho chce okamžitě utěšit. Chci zase být tou dívkou, za kterou chodil, když byl smutný.

„Ainsley, celý roky ses mi vyhýbala. Chybíš mi... Chci si promluvit a... Ježíši, proč je to s tebou tak těžký? Byli jsme přece kamarádi. Snažil jsem se s tebou mluvit, ale ty jsi mě ignorovala.“

Chyběla jsem mu?

Ne. Nezačínej s tím.

Lachlan West je přesně ten kluk, kterého jsem nikdy nesměla milovat, ale stejně jsem ho milovala. A když jde o něj, jsem příliš slabá.

Když jsem nastoupila na střední školu, myslela jsem si, že možná, jen možná, ve mně přestane vidět jen Caspianovu sestru. Tu otravnou malou holku, která je pronásledovala na každém kroku. Tak moc jsem si to přála, ale bohužel se to nestalo.

Místo toho jsem se stala novým druhem otravné holky. Tou, kterou přistihl, jak na něj zírá o něco déle, než by měla. Dívkou, která ho našla osamělého v zahradě s láhví whisky, když mu zemřela matka, a chtěla ho utěšit.

Ale on mě taky líbal...

Ne, ne, byla jsem to já.

Musím se držet faktů.

Navíc o tom večeru nechci mluvit. Chci, aby si mě přitáhl do náručí, podíval se mi do očí a řekl mi, že jsem pro něj vždycky byla jediná. Že mě miluje a že poslední čtyři roky byly nejhorší v jeho životě.

Ale nežijeme ve světě fantazie.

„Můžeme o tom teď prostě nemluvit? Prosím? Až dokončíme ten článek, můžeme si to všechno vyříkat.“ Nebo prostě nasednu do auta a zmizím.

Bude to tak nejlepší.

Opře se o zárubeň a povzdechne si. „Caspian se mi zmínil, že jsi novinářka, ale nikdy by mě nenapadlo, že tu budeš kvůli práci.“

To mě taky ne.

Osud mi však není nakloněn.

„Ano, jsem novinářka. Miluju to, je to skvělá práce.“

Lachlan se usměje. „To je fajn, mám z tebe radost.“

„Díky.“

„Takže píšeš článek o mně?“

Uf. Vhodnější chvíle už asi nebude. „Ano, a ráda bych s tebou udělala rozhovor.“

„O čem přesně ten článek bude? Protože od toho požáru uplynulo už několik týdnů a já přísahám, že k tomu nemám víc co říct.“

Usměju se. „Viděla jsem to. Bylo úžasný, jak jsi tam vběhl a zachránil ji.“

„Je to moje práce. Nemohl bych žít s vědomím, že jsem neudělal všechno, co bylo v mých silách, abych zachránil to dítě. Prostě jsem v tom okně viděl Rose a...“

Instinktivně k němu přistoupím blíž, ale pak se donutím zastavit. V žádném případě se ho nesmím dotknout, to je absolutně vyloučené. Už nesmím být tak hloupá. V žádném případě.

„A zachránil jsi ji.“

Jeho hnědé oči se setkají s mými. „Ano, ale bylo tam dvacet dalších hasičů, kteří by udělali totéž. Neudělal jsem nic zvláštního.“

„S tím nesouhlasím, stejně jako většina veřejnosti. A proto jsem tady. Nechci psát o tom požáru. Chci psát o tobě. O tvém životě. O tom, co tě přivedlo sem, do Ember Falls. Chci psát o muži, který se ukrývá v nitru toho hrdinného zachránce.“

Obrátí oči v sloup. „Ty víš, kdo jsem.“

Naježím se. „Ani ne. Hodně jsme se změnili. Například jsem nevěděla, že pořád sportuješ.“

Když jsem se svého dočasného pronajímatele zeptala na Lachlana, trochu se ušklíbl a zmínil, že on a jeho přátelé hrají v nějaké lize. Pokud stále sportuje, bude to skvělé. Můžu psát o vzestupu skvělého quarterbacka a o tom, jak je stále zapojený do hry.

Můžu ukázat lidskou stránku sportu.

Ne že bych o tom něco věděla, ale tohle dobří novináři dělají – lžou.

Přimhouří oči. „Nejsem si jistý, o čem to mluvíš.“

Potlačím smích a zachovávám neutrální výraz. „Vážně? Protože můj nový kamarád Harold Brickman říkal, že hraješ.“

A že jsi prý kapitán týmu.

„Ne. Nejsem v žádném sportovním týmu.“

„Aha. Tak to je zvláštní.“

Lachlan o krok ustoupí a stiskne rty. „To je jedno. Potřebuju se dostat do chaty, abych to tam mohl zkontrolovat.“

Opřu se o dveře. „Ne, děkuju. Jsem tady v pohodě. Majitel mi všechno ukázal. Viděla jsem hasicí přístroj a všechno je v pořádku.“

„Opravdu na tom trvám.“

„A já to opravdu odmítám. Ale co kdybychom se dohodli? Já tě pustím dovnitř a ty se mnou uděláš to interview.“

„Ne.“

Pokrčím rameny. „V tom případě je mi líto, náčelníku Weste, ale teď není vhodná doba na vaši požární inspekci.“

„Fajn,“ zavrčí. „Co takhle zítra nebo pozítří? Vyhovuje ti některý z těch dnů? Někdo se tady staví.“

„Kdykoli kromě dneška. Nemůžu se dočkat, až se seznámím s některým z tvých kolegů.“

„Moc se netěš, protože zase přijdu já.“

„To je ještě lepší.“

Otočí se k odchodu a něco si mumlá pod vousy a já si uvědomím, že jsem to možná trochu přehnala. Příběh o Lachlanovi nevznikne, pokud ho nepřesvědčím, aby se mnou udělal rozhovor. Musím se tedy pokusit vrátit věci do starých kolejí, i když už to samozřejmě nikdy nebude stejné. „Lachlane?“

„Jo?“

„Ráda jsem tě viděla,“ říkám klidným hlasem. „Doufám, že Rose se má dobře?“

Naposledy jsem ji viděla, když jí byly dva roky, ale myslím na ni pořád a bratr mi pravidelně ukazuje fotky.

Při zmínce o dceři se usměje. „Má se skvěle. Už chodí do školy a objevuje všechny ty zábavné věci, které k tomu patří.“

Je těžké si představit, jaká teď asi je. Když jsem ji viděla naposledy, teprve se učila mluvit a byla to ta nejroztomilejší holčička, která milovala všechny lidi kolem sebe.

„Takže už se kolem ní točí kluci?“ zeptám se s úsměvem.

„Dá se to tak říct. Jeden kluk jí krade pastelky.“

„A tys ho ještě nezmlátil? Páni. Zdá se, že jsi opravdu dospěl.“

Zasměje se. „Řekl jsem jí, ať mu dá pěstí, a nabídl jsem se, že to udělám sám, když se jí do toho nebude chtít.“

Samozřejmě, že to udělal. „Doufejme, že umí boxovat líp než ty.“

Otočí se ke mně. „Já jsem se pral jenom jednou, děkuju pěkně.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Až moc dobře.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.